

Η χαμένη μάχη των καθημερινών προβλημάτων

Όταν το 1996 η πρότασή μας για σύσταση και μόνιμη λειτουργία «Επιτροπής Καθημερινών Προβλημάτων» στο Δ.Σ. του Δ.Σ.Α. έγινε δεκτή και η επιτροπή ξεκίνησε να λειτουργεί, στεγάζοντας το μεράκι ιδίως των νέων συμβούλων, πιστέψαμε ότι τουλάχιστον ένα πεδίο δευτερευόντων, όπως τότε νομίζαμε, προβλημάτων της δικηγορίας, θα βρεί το δρόμο για τη λύση του. Στόχος δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά λιγότερες ουρές, λιγότερη αυθαιρεσία και ταλαιπωρία στις καθημερινές διαδικαστικές μας διεπεραιώσεις στις γραμματείες και τα ακροατήρια. Πράγματι η επιτροπή λειτούργησε, πέτυχε ορισμένες διευθετήσεις, κατέγραψε το σύνολο των προβλημάτων και προσπάθησε για την επίλυσή τους. Σταδιακά το ενδιαφέρον απόνησε διότι οι ασχολούμενοι σύμβουλοι συνειδητοποίησαν πόσο «βαρεια είναι η καλογερική», αφού η παρακολούθηση και αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων απαιτεί επίσης καθημερινή παρουσία και παρέμβαση, αφάνταστα χρονοβόρα από τον πολύτιμο χρόνο της μαχόμενης δικηγορίας, την οποία άλλωστε ελάχιστα των μελών του Δ.Σ. σε άλλες του τις συνθέσεις έκτοτε, ασκούν και γνωρίζουν.

Δεν υπήρξε από τότε περίοδος θητείας Δ.Σ. που να μην συσταθεί εκ νέου επιτροπή καθημερινών προβλημάτων. Αλλά η παρέμβαση στο πεδίο υπήρξε όλο και περισσότερο ελλειπτική. Τα τελευταία χρόνια εντελώς ανύπαρκτη. Το αποτέλεσμα το βιώνουμε όλο και εντονότερα. Η καθημερινή ταλαιπωρία αποτελεί την απόληξη όλων των παθογενειών και προβλημάτων που συνδέονται με τη δικαιοσύνη: Ελλειψη υποδομών και προσωπικού στις γραμματείες, μηδαμινή διάθεση απλοποίησης των λειτουργιών, γραφειοκρατικοποίηση των διαδικασιών, καθυστερήσεις, ουρές και δυσλειτουργίες με την παραμικρή αφορμή, αυταρχισμοί της κάθε μικρής και μεγάλης εξουσίας. Δημοσίευση, κατάθεση, αναζήτηση, λήψη, εξουσιοδότηση, φωτοτυπία, ένσημα, επικύρωση, «ουρές», τρέξιμο, προθεσμία, πινάκιο είναι τα συνώνυμα του άγχους και της φόρτισης της σημερινής δικηγορίας.

Θα έπρεπε να είμαστε πολύ ελιτίστες για να τα θεωρούμε δευτερεύοντα. Πρόκειται για παράγοντα καθημερινής εξόντωσης, που μαζί με τις συνθήκες κυκλοφορίας στην Αθήνα, εκτοξεύει την ένταση, εκμηδενίζει τον ελεύθερο χρόνο, καταργεί κάθε έννοια χαλαρότητας. Και βέβαια έχει ταξικό πρόσημο, καθώς αυτοί που στέκονται πιο συχνά στις ουρές είναι εκείνοι που δεν διαθέτουν «συνεργάτες» για να τους το αναθέσουν.

Η συμπεριφορά του Δ.Σ.Α. απέναντι στα καθημερινά προβλήματα και την τριετία που πέρασε δεν ήταν απλά μία χαμένη μάχη, Ηταν ολοκληρωτική εγκατάλειψη του πεδίου της, σε μία συγκυρία μάλιστα που οι μηχανισμοί διοίκησης της δικαιοσύνης επιχειρούν την ανάκτηση του κύρους τους επιδεικνύοντας πυγμή και έλλειψη υποχωρητικότητας.

Η άμεση συγκρότηση και λειτουργία ανοιχτής επιτροπής καθημερινών προβλημάτων, με ευρεία πλαισίωση από συναδέλφους και η καθημερινή της παρουσία και παρέμβαση σε κάθε δικαστικό κτίριο είναι περισσότερο αναγκαία από ποτέ.